

E E N

Mijn naam is Mary Katherine Blackwood. Ik ben achttien jaar oud, en ik woon bij mijn zuster Constance. Ik heb altijd gedacht dat ik als het een pietsie had meegezeten als weerwolf geboren zou kunnen zijn, want de twee middelste vingers aan beide handen zijn even lang, maar ik moest me tevredenstellen met wat ik had. Ik heb een hekel aan mezelf wassen, en aan honden en aan lawaai. Ik houd van mijn zuster Constance, en van Richard Plantagenet, en van de *Amanita phalloides*, de groene knolzwam. Al mijn andere familieleden zijn dood.

De laatste keer dat ik naar de bibliotheekboeken op de keukenplank keek, waren ze meer dan vijf maanden te laat en ik vroeg me af of ik anders gekozen zou hebben als ik had geweten dat dit de laatste waren, de boeken die voor eeuwig op de keukenplank zouden staan. We verplaatsten zelden iets. De Blackwoods hadden nooit veel op met rusteloosheid en beroering. Wij gingen om met de kleine, vergankelijke spulletjes, de boeken, de bloemen en de lepels, maar eronder hadden we altijd een solide basis van duurzame bezittingen. We legden alles altijd terug waar het hoorde. We stoften af en veegden onder de tafels, de stoelen, de bedden, de kleden, lampen en achter de schilderijen, maar we lieten ze op hun plaats. De toiletset van schildpad, die op de toilettafel van onze moeder lag, bleef altijd precies op dezelfde plek. Er hadden altijd Blackwoods in ons huis gewoond en hun spulletjes op orde gehouden. Zodra er een nieuwe Blackwood-vrouw haar intrek nam, werd er een plaatsje gezocht voor haar eigendommen en zo ging ons huis gebukt onder lagen Black-

wood-bezittingen die het pantserden tegen de buitenwereld.

Het was op een vrijdag eind april dat ik de bibliotheekboeken mee naar huis bracht. Vrijdag en dinsdag waren ellendige dagen omdat ik dan naar het dorp moest. Er moest toch iemand naar de bibliotheek en boodschappen doen. Constance kwam nooit voorbij haar tuinhek en oom Julian was er niet toe in staat. Daarom was het geen trots die me twee keer per week naar het dorp dreef, of zelfs koppigheid, maar louter de behoefte aan boeken en levensmiddelen. Het zou trots kunnen zijn geweest die me, voor ik terugkeerde naar huis, voor een kopje koffie bij Stella's naar binnen deed gaan. Ik hield mezelf voor dat het trots was en weigerde Stella's voorbij te lopen, hoezeer ik ook naar huis verlangde, maar ik wist ook dat Stella me langs zou zien gaan als ik niet binnenkwam en misschien zou denken dat ik bang was, en die gedachte kon ik niet verdragen.

'Goedemorgen, Mary Katherine,' zei Stella altijd, terwijl ze zich uitstreckte om met een vochtige lap de bar af te nemen, 'hoe is het met je?'

'Heel goed, dank je.'

'En met Constance Blackwood ook alles goed?'

'Heel goed, dank je.'

'En hoe gaat het met hém?'

'Naar omstandigheden wel redelijk. Een zwarte koffie, graag.'

Als er nog iemand binnenkwam en aan de toonbank plaatsnam, liet ik, zonder een gehaaste indruk te maken, mijn koffie staan, groette Stella met een knikje en vertrok. 'Houd je haaks,' zei ze altijd werktuiglijk als ik de deur uit liep.

Ik koos de bibliotheekboeken met zorg. Er waren natuurlijk ook boeken bij ons in huis. De studeerkamer van onze vader stond van boven tot onder vol met boeken, maar ik hield

van sprookjes en geschiedenisboeken en Constance hield meer van boeken over eten. Hoewel oom Julian nooit een boek ter hand nam, vond hij het prettig om Constance 's avonds als hij zijn papieren in orde maakte te zien lezen en soms draaide hij zijn hoofd om om naar haar te kijken en te knikken.

'Wat lees je, liefde? Een aangenaam gezicht, een dame met een boek.'

'Ik lees iets dat *De kunst van het koken* heet, oom Julian.'

'Uitstekend.'

We zaten natuurlijk nooit lang rustig met oom Julian in de kamer, maar ik kan me niet herinneren dat Constance en ik de bibliotheekboeken die nog steeds op de plank in de keuken staan ooit hebben opengeslagen. Het was een stralende ochtend in april toen ik de bibliotheek uit kwam. De zon scheen en de valse pracht die de lente aankondigde was overal en stak op een merkwaardige manier de kop op te midden van de grauweheid van het dorp. Ik herinner me dat ik met mijn boeken onder mijn arm op de trap van de bibliotheek stond en even keek naar de zachte zweem van groen in de takken die zich tegen de lucht aftekenden en dat ik, zoals altijd, wenste dat ik door de lucht in plaats van door het dorp naar huis kon gaan. Vanaf de trap van de bibliotheek kon ik recht de straat oversteken en aan de overkant naar de kruidenier lopen, maar dat betekende dat ik langs de dorpswinkel en de mannen die daarvoor zaten moest. In dit dorp bleven de mannen jong en namen het geroddel voor hun rekening en verouderden de vrouwen op een grauwe, boosaardige, neerslachtige manier en stonden ze zwiggend te wachten tot de mannen opstonden en naar huis kwamen. Ik kon vanuit de bibliotheek ook aan deze kant van de straat blijven lopen tot ik vlak tegenover de kruidenier was en dan oversteken. Dat verdiende de voorkeur, hoewel ik dan langs

het postkantoor en Rochester House moest, met de stapel verroest schroot en de kapotte auto's en de lege gasflessen en de oude matrassen en de afvoerbuizen en de wasbakken die de familie Harler mee naar huis torste en waar ze – dat geloofde ik echt – verzot op waren.

Rochester House was het mooiste huis van het dorp en had ooit een met notenhout gelambriseerde bibliotheek gehad en een balzaal op de eerste verdieping en een overdaad aan rozen langs de veranda. Onze moeder was daar geboren en het behoorde eigenlijk aan Constance toe. Zoals altijd besloot ik dat het veiliger zou zijn langs het postkantoor en Rochester House te lopen, hoewel ik het niet prettig vond het huis te zien waar onze moeder geboren was. Deze kant van de straat was 's ochtends doorgaans verlaten omdat hij in de schaduw lag, en als ik de kruidenierszaak uit kwam moest ik op weg naar huis in ieder geval langs de dorpswinkel, en om daar op de heen- en de terugweg langs te gaan was me te gortig.

Buiten het dorp, aan Hill Road en River Road en Old Mountain, hadden mensen als de Clarkes en de Carringtons mooie nieuwe huizen laten bouwen. Zij moesten door het dorp om bij Hill Road en River Road te komen, omdat de hoofdstraat van het dorp tevens de snelweg was die de staat doorkruiste, maar de kinderen van de Clarkes en de jongens van Carrington gingen naar particuliere scholen en het voedsel in de keukens van Hill Road kwam uit de naburige plaatsen en de grote stad. De post werd met de auto bij het postkantoor opgehaald en langs River Road en op Old Mountain bezorgd, maar de mensen aan Mountain Road deden hun brieven in nabijgelegen plaatsen op de post en de mensen van River Road lieten hun haar in de stad knippen.

Het verbaasde me altijd dat de mensen uit het dorp, die in hun smoezelige huisjes aan de hoofdstraat of aan Creek

Road woonden, glimlachten, knikten en zwaaiden als de Clarkes en de Carringtons voorbijreden. Als Helen Clarke Elbert's Kruidenierswinkel betrad om een blikje tomatenpuree of een pond koffie te kopen die haar dienstbode vergeten was, zei iedereen 'goedemorgen' tegen haar en merkte op dat het vandaag wat beter weer was. Het huis van de Clarkes is nieuwer maar niet mooier dan dat van de Blackwoods. Onze vader haalde de eerste piano in huis die het dorp ooit had gezien. De Carringtons bezitten de papierfabriek maar de Blackwoods bezitten al het land tussen de snelweg en de rivier. De Shepherds van Old Mountain hebben het dorp zijn gemeentehuis geschonken, dat wit is, een puntdak heeft en omringd wordt door een gazon met aan de voorkant een kanon. Er is weleens gesproken over de mogelijkheid om een bestemmingsplan op te stellen en de krotten aan Creek Road te slopen en het hele dorp op te bouwen in de stijl van het gemeentehuis, maar daar heeft nooit iemand zich aan gewaagd. Misschien dachten ze dat de Blackwoods de raadsvergaderingen zouden bijwonen als ze dat zouden doen. De dorpingen halen hun jacht- en visvergunningen in het gemeentehuis, en eens per jaar wonen de Clarkes en de Carringtons en de Shepherds de jaarvergadering bij en stemmen plechtig voor het ruimen van de schroothoop van Harler aan Main Street en het weghalen van de bankjes voor de dorpswinkel en elk jaar stemmen de dorpingen hen vrolijk weg. Langs het gemeentehuis, afbuigend naar links, loopt Blackwood Road, wat de weg naar huis is. Blackwood Road loopt in een wijde cirkel om het land van de Blackwoods heen en elke centimeter Blackwood Road is begrensd door een draadafrastering die door onze vader is aangebracht. Niet ver voorbij het gemeentehuis ligt de grote zwarte steen die de toegang markeert naar het pad waar ik het hek open en achter me weer afsluit en door de bossen loop en thuis ben.

De mensen van het dorp hebben ons altijd gehaat.

Ik speelde een spelletje als ik boodschappen deed. Ik dacht aan de kinderspelletjes waarbij het bord is opgedeeld in kleine vakjes en elke speler zich daarover voortbeweegt naargelang het aantal ogen dat hij met een dobbelsteen gooit. Er waren altijd gevaren, zoals 'sla een beurt over' en 'ga vier plaatsen terug' en 'ga terug naar af', en ook kleine meevallers als 'ga drie plaatsen vooruit' en 'extra worp'. De bibliotheek was mijn startpunt en de zwarte steen was mijn einddoel. Ik moest aan één kant van Main Street blijven, oversteken, en dan langs de overzijde doorlopen tot ik bij de zwarte steen aankwam en dan zou ik hebben gewonnen. Ik begon goed, met een veilige worp langs de verlaten kant van Main Street en misschien beloofde dit wel een van de heel goede dagen te worden. Dat gebeurde weleens, maar niet vaak op lenteochtenden. Als het een heel goede dag werd zou ik later een sieraadoffer brengen uit dankbaarheid.

Ik begon met snelle pas en ademde diep in om zonder op of om te kijken door te kunnen lopen. Ik moest de bibliotheekboeken en mijn boodschappentas meedragen en keek hoe mijn voeten zich de ene na de andere voortbewogen; twee voeten in de oude bruine schoenen van mijn moeder. Ik voelde dat iemand vanuit het postkantoor naar me keek – we namen geen post aan en we hadden geen telefoon; beide waren zes jaar tevoren ondraaglijk geworden – maar een vluchtige blik vanuit het postkantoor kon ik verdragen. Dat was de oude juffrouw Dutton die je nooit openlijk aanstaarde zoals andere mensen dat deden, maar alleen tussen de jaloezieën door of vanachter de gordijnen. Ik keek nooit naar Rochester House. Ik kon de gedachte dat onze moeder daar geboren was niet verdragen. Ik vroeg me af of die lui van Harler wel wisten dat ze in een huis woonden dat eigenlijk aan

Constance toebehoorde. Er was altijd zoveel herrie van vallend blikgoed in hun tuin dat ze me niet konden horen lopen. Misschien dachten de Harlers dat dat nimmer aflatende kabaal de demonen verjoeg, of misschien waren ze muzikaal en klonk het hun aangenaam in de oren. Misschien leefden de Harlers binnen net zoals ze buiten leefden en zaten ze in oude badkuipen en aten ze hun maaltijden van gebroken borden geserveerd op het karkas van een oude Ford, rammelden ze met blikjes onder het eten en spraken ze op bulderende toon. Er lag altijd een laagje modder op de stoep waar de Harlers woonden.

Vervolgens moest ik de straat oversteken (een beurt overslaan) om bij de pal daartegenover gelegen kruidenier te komen. Ik bleef altijd even aarzelend, kwetsbaar en onbeschat aan de stoeprand staan terwijl het verkeer voorbijreed. Het meeste verkeer op Main Street was doorgaand, auto's en vrachtwagens die het dorp doorkruisten omdat de snelweg daar nu eenmaal doorheen liep, dus keurden de weggebruikers me nauwelijks een blik waardig. Ik herkende een auto uit de buurt aan de vluchtige, afkeurende blik van de bestuurder en vroeg me altijd af wat er zou gebeuren als ik van de stoep de straat op zou stappen; zou men snel, bijna onopzettelijk mijn kant op sturen? Alleen om me bang te maken, misschien, alleen maar om me te zien wegspringen? En daarna het gelach, dat van alle kanten kwam, vanachter de jaloezieën van het postkantoor, van de mannen voor de dorpswinkel, van de vrouwen die vanuit de deuropening van de kruidenierswinkel stonden te loeren, allemaal toekijkend en zich erover verkneukelend hoe Mary Katherine Blackwood wegrent voor een auto. Soms moest ik wel twee of drie keer mijn beurt voorbij laten gaan omdat ik zo omzichtig wachtte tot er van beide kanten helemaal niets aankwam voor ik overstak.

In het midden van de straat aangekomen, verliet ik de schaduw en bereikte het heldere, bedrieglijke zonlicht van april. Tegen juli was het wegdek zacht van de hitte en bleven mijn voeten plakken, waardoor het oversteken riskanter was (Mary Katherine Blackwood, met haar voet vastgeplakt aan het asfalt, ineenkrimpend terwijl er een auto op haar af stormde; ga terug naar af en begin helemaal opnieuw), en waren de gebouwen afzichtelijker. Het hele dorp was op dezelfde wijze, in dezelfde periode, in dezelfde stijl gebouwd. Het was net alsof de mensen behoefte hadden aan de lelijkheid van het dorp en er kracht uit putten. De huizen en de winkels leken in haastige onachtzaamheid te zijn opgetrokken om onderdak te bieden aan de kleurlozen en de naarlingen, en Rochester House en Blackwood House en zelfs het gemeentehuis waren hier misschien toevallig naartoe gebracht uit een prachtig ver land waar mensen deugdzaam leefden. Misschien waren de mooie huizen ontvoerd – wellicht als straf voor de Rochesters en de Blackwoods en hun heimelijk slechte inborst? – en werden ze in het dorp gevangen gehouden. Misschien was hun trage verval een symptoom van de lelijkheid van de dorpingen. De rij winkels aan Main Street was onveranderlijk grijs. De eigenaars van de winkels woonden erboven in een rij appartementen van één verdieping en de gordijnen achter de uniforme rij ramen op de eerste verdieping waren flets en levenloos. Wat ooit fleurig bedoeld was, verloor in het dorp snel zijn karakter. De Blackwoods hadden geen schuld aan de vloek die op het dorp rustte. De dorpingen hoorden hier thuis en het dorp was de enige juiste plek voor hen.

Ik dacht altijd aan bederf als ik de rij winkels naderde. Ik dacht aan zwartgeblakerd, schrijnend bederf dat van binnenuit voortwoekerde, en ontzettend veel pijn deed. Ik wens-te dat het dorp toe.

Ik had een boodschappenlijstje voor de kruidenier. Constance stelde het elke dinsdag en vrijdag voor ik het huis verliet voor me samen. De mensen van het dorp ergerden zich aan het feit dat we altijd meer dan genoeg geld hadden om alles te kunnen kopen wat we wilden. Uiteraard hadden we ons geld van de bank gehaald en ik wist dat ze praatten over het geld dat in ons huis verstopt lag, alsof het grote stapels gouden munten betrof die Constance, oom Julian en ik 's avonds, achter gesloten deuren, hilarisch lachend, zonder naar onze bibliotheekboeken om te kijken, door onze handen lieten glijden, telden, opstapelden en weer omgooiden. Ik vermoed dat er massa's verdorven harten in het dorp waren die onze stapels gouden munten begeerden maar zij waren lafaards en ze waren bang voor de Blackwoods. Als ik mijn boodschappenlijstje uit mijn tas haalde, pakte ik ook meteen de portefeuille zodat Elbert van de kruidenierswinkel zou zien dat ik geld bij me had en hij niet kon weigeren me te bedienen.

Het maakte nooit uit wie er verder nog in de kruidenierswinkel waren. Ik werd altijd onmiddellijk geholpen. Meneer Elbert of zijn asbleke, hebbelijke vrouw kwam altijd meteen vanwaar ze zich ook in de winkel bevonden naar me toe om me te geven wat ik verlangde. Soms, als hun oudste zoon in de schoolvakantie meehielp, haastten ze zich extra om te voorkomen dat hij me zou bedienen en toen ooit een klein meisje – een kind dat vreemd was in het dorp natuurlijk – in de kruidenierswinkel bij mij in de buurt kwam, sleurde mevrouw Elbert haar zo hardhandig bij me vandaan dat ze het uitkrijste en er viel een lange stilte waarin iedereen wachtte tot mevrouw Elbert zuchtte en vroeg: 'Anders nog iets?' Ik bleef altijd stokstijf stilstaan als de kinderen in mijn buurt kwamen want ik was bang voor hen. Ik was bang dat ze me zouden aanraken en de moeders als een zwerm haviken met

uitgestoken klauwen op me zouden afstormen. Dat was het beeld dat me altijd voor ogen stond – vogels die zich op me stortten, me aanvielen, uithaalden met vlijmscherpe klauwen. Vandaag had ik een heleboel dingen die ik voor Constance moest kopen, en ik was opgelucht toen ik zag dat er geen kinderen en maar weinig vrouwen in de winkel waren. Een extra worp, dacht ik en ik zei ‘goedemorgen’ tegen meneer Elbert.

Hij knikte naar me. Hij kon niet helemaal doen alsof ik lucht was, hoewel de vrouwen in de winkel toekeken. Ik draaide mijn rug naar hen toe, maar ik voelde dat ze achter me stonden, met een blikje of een halfvolle zak koekjes of een krop sla in hun hand, niet bereid zich te bewegen totdat ik de deur weer uit was en de gesprekken werden hervat en ze weer werden teruggeworpen in hun eigen levens. Mevrouw Donnell stond daar ook ergens achteraan. Ik had haar gezien toen ik binnenkwam en vroeg me voor de zoveelste keer af of ze met opzet op een tijdstip kwam dat ze wist dat ik zou komen, omdat ze altijd probeerde iets te zeggen. Zij was een van de weinigen die haar mond opendeed.

‘Een braadkip,’ zei ik tegen meneer Elbert, en aan de andere kant van de winkel opende zijn hebbelijke vrouw de vrieskast, pakte er een kip uit en begon die in te pakken. ‘Een kleine lamsbout,’ zei ik, ‘mijn oom Julian is altijd dol op een geroosterd stuk lam in het begin van de lente.’ Dat had ik niet moeten zeggen, dat wist ik, en er ging een lichte siddering door de winkel als een schreeuw. Ik zou ze er als hazen van door kunnen laten gaan, dacht ik, als ik tegen hen zou zeggen wat ik werkelijk wilde, maar ze zouden alleen buiten samendrommen en me van daar gadeslaan. ‘Uien,’ zei ik op beleefde toon tegen meneer Elbert, ‘koffie, brood, bloem. Walnoten,’ zei ik, ‘en suiker. We hebben bijna geen suiker meer in huis.’ Ergens achter me klonk een ontsteld lachje, en